

IAN
RANKIN

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Νάντη Σακκά

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΓΓΡΙΑ
ΣΚΥΛΙΑ

EVEN DOGS IN THE WILD

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Ο Μάλκολμ Φοξ ξύπνησε από ένα ακόμα κακό όνειρο. Νόμιζε ότι ήξερε τον λόγο για τον οποίο είχε αρχίσει να βλέπει επιπτώσεις: η αβεβαιότητα σχετικά με τη δουλειά του. Δεν ήταν εντελώς σίγουρος ότι την ήθελε πια και φοβόταν ότι, έτσι κι αλλιώς, ήταν περιττός. Την προηγούμενη μέρα του είχαν ανακοινώσει ότι έπρεπε να πάει στο Νταντί για να καλύψει μια κενή θέση για μια δυο βάρδιες. Όταν ρώτησε γιατί, του απάντησαν ότι ο αστυνομικός τον οποίο θα αντικαθιστούσε είχε λάβει εντολές να καλύψει κάποιον άλλο στη Γλασκόβη.

«Επομένως δεν είναι πιο εύκολο να στείλετε εμένα στη Γλασκόβη;» είχε ρωτήσει ο Φοξ.

«Μπορείς να το ζητήσεις, υποθέτω».

Έτσι, σήκωσε το τηλέφωνο και έκανε αυτό ακριβώς, μόνο και μόνο για να ανακαλύψει ότι ο αστυνομικός της Γλασκόβης ερχόταν στο Εδιμβούργο για να καλύψει ένα προσωρινό κενό. Στο σημείο αυτό εγκατέλειψε τη μάχη και οδήγησε μέχρι το Νταντί. Και σήμερα; Ποιος να το 'λεγε! Το αφεντικό του στο τμήμα του Σεντ Λέναρντ έμοιαζε σαν να μην ήξερε τι να τον κάνει. Ήταν ένας ακόμα παραπανίσιος επιθεωρητής.

«Αυτοί που περιμένουν να έρθει η σειρά τους να βγουν στη σύνταξη και κωλοβαράνε φταίνε» απολογήθηκε ο αρχιεπιθεωρητής Νταγκ Μάξτον. «Μπλοκάρουν το σύστημα. Μερικοί από αυτούς πρέπει να πάρουν το χρυσό ρολόι...»

«Κατανοητό» είχε πει ο Φοξ.

Και ο ίδιος δεν ήταν πια στην πρώτη του νιότη – άλλα τρία

χρόνια και θα μπορούσε να αποστρατευτεί με ολόκληρη τη σύνταξη και μπόλικη όρεξη για ζωή.

Ενώ στεκόταν κάτω από το ντους συλλογίστηκε τις επιλογές που είχε. Το μπάνγκαλοου που είχε στο Όξγκανγκς και που αποκαλούσε «σπίτι» θα έπιανε καλά λεφτά, αρκετά για να του επιτρέψουν να εγκατασταθεί κάπου αλλού. Αλλά έπρεπε να σκεφτεί και τον πατέρα του – ο Φοξ δεν μπορούσε να μετακομίσει κάπου πολύ μακριά, όχι όσο ο Μιτς ανέπνεε ακόμη. Και, από την άλλη, ήταν κι η Σιβόν. Δεν ήταν εραστές, αλλά περνούσαν περισσότερο χρόνο μαζί. Αν ένας απ' τους δυο βαριόταν, ήξερε πως μπορούσε να τηλεφωνήσει στον άλλον. Ίσως πήγαιναν να δουν καμιά ταινία ή να φάνε σε κάποιο εστιατόριο, ή μπορεί απλώς να έβλεπαν DVD και να τσιμπούσαν κάτι. Του είχε κάνει δώρο για τα Χριστούγεννα πέντ' έξι ταινίες και είχαν ήδη δει τις τρεις πριν φτάσει ακόμη το τέλος της χρονιάς. Καθώς ντυνόταν τη σκεφτόταν. Αγαπούσε τη δουλειά περισσότερο απ' ό,τι αυτός. Όποτε συναντιόντουσαν ήταν πάντα πρόθυμη να μοιραστεί μαζί του ειδήσεις και κουτσομπολιά. Ύστερα ρωτούσε τον Μάλκολμ, αλλά εκείνος ανασήκωνε τους ώμους, μπορεί και να της πρόσφερε λίγα ψίχουλα. Εκείνη τα καταβρόχιζε σαν αμβροσία, ενώ αυτός το μόνο που έβλεπε ήταν απλό άσπρο φωμί. Η Σιβόν δούλευε στο τμήμα του Γκέιφιλντ Σκουέρ, με αφεντικό τον Τζέιμς Πέιτζ. Η διάθρωση εκεί έμοιαζε καλύτερη από του Σεντ Λέναρντ. Ο Φοξ είχε αναρωτηθεί μήπως ήταν καλύτερα να μετατεθεί εκεί, αλλά ήξερε ότι κάτι τέτοιο δεν θα γινόταν ποτέ – θα δημιουργούνταν το ίδιο ακριβώς πρόβλημα: ένας παραπανίσιος επιθεωρητής.

Σαράντα λεπτά αφότου είχε τελειώσει το πρωινό του πάρεκε στο τμήμα του Σεντ Λέναρντ. Κάθισε λίγα λεπτά ακόμα στο αυτοκίνητό του για να συγκεντρωθεί, ενώ τα χέρια του χάιδευαν το τιμόνι. Κάτι τέτοιες στιγμές ευχόταν να κάπνιζε – να είχε κάτι να απασχολείται, κάτι να ξεχνιέται. Αντ' αυτού, ακούμπησε μια τσίχλα στη γλώσσα του και έκλει-

σε το στόμα του. Ένας ένστολος είχε βγει από την πίσω πόρτα του τμήματος στο πάρκινγκ και άνοιγε ένα πακέτο τσιγάρα. Καθώς ο Φοξ προχωρούσε προς το μέρος του τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν και ο άλλος του έγνεψε ευγενέστατα. Ο ένστολος ήξερε ότι παλιότερα ο Φοξ δούλευε στα Επαγγελματικά Πρότυπα – όλοι στο τμήμα το ήξεραν. Κάποιοι δεν έδειχναν να ενοχλούνται· άλλοι εκδήλωναν φανερά την απέχθειά τους. Ήταν βλοσυροί, του απαντούσαν με το ζόρι, άφηναν τις πόρτες να κλείνουν στα μούτρα του αντί να τις κρατούν ανοιχτές.

«Είσαι καλός αστυνομικός» του είχε πει παραπάνω από μία φορά η Σιβόν. «Μακάρι να το έβλεπες κι ο ίδιος...»

Φτάνοντας στο γραφείο της Δίωξης ο Φοξ ψυλλιάστηκε πως κάτι συνέβαινε. Μετέφεραν καρέκλες και εξοπλισμό. Το βλέμμα του συνάντησε το βλέμμα του μπαρουτιασμένου Νταγκ Μάξτον.

«Πρέπει να κάνουμε χώρο για μια καινούργια ομάδα» εξήγησε ο Μάξτον.

«Καινούργια ομάδα;»

«Από το Γκάρτκος, που σημαίνει ότι θα είναι κυρίως από τη Γλασκόβη – και ξέρεις τι αισθήματα τρέφω για δαύτους».

«Για ποιο λόγο;»

«Κανείς δεν λέει».

Ο Φοξ μάσησε την τσίχλα του. Στο Γκάρτκος, παλιό χαλβουργείο, στεγαζόταν τώρα η Εγκληματολογική Υπηρεσία της Σκοτίας. Είχε ξεκινήσει να λειτουργεί από το προηγούμενο καλοκαίρι και ο Φοξ δεν είχε ποτέ λόγο να περάσει το κατώφλι της. Ένα μείγμα από αστυνομικούς, εισαγγελείς, εγκληματολόγους και τελωνειακούς υπαλλήλους που ήταν υπεύθυνοι για το οργανωμένο έγκλημα και την αντιτρομοκρατική.

«Πόσους θα καλωσορίσουμε;»

Ο Μάξτον τον αγριοκοίταξε:

«Ειλικρινά, Μάκκολμ, δεν σκοπεύω να καλωσορίσω ούτε

έναν από δαύτους. Χρειαζόμαστε όμως γραφεία και καρέκλες για πέντ' έξι».

«Και υπολογιστές και τηλέφωνα;»

«Φέρνουν τα δικά τους. Παρ' όλα αυτά ζητούν...»

Ο Μάξτον έβγαλε μια κόλλα χαρτί από την τσέπη του, την οποία συμβουλευτήκε επιδεικτικά:

«...Επικουρική υποστήριξη, υποκείμενη αξιολόγησης».

«Και αυτό ήρθε από πολύ ψηλά;»

«Από τον ίδιο τον αρχηγό».

Ο Μάξτον τσαλάκωσε το χαρτί και το πέταξε προς τη μεριά του σκουπιδοτενεκέ.

«Θα είναι εδώ σε μια ώρα περίπου».

«Να ξεσκονίσω λίγο;»

«Γιατί όχι; Έτσι κι αλλιώς δεν θα έχεις πού να κάτσεις».

«Χάνω την καρέκλα μου;»

«Και το γραφείο σου».

Ο Μάξτον εισέπνευσε και εξέπνευσε δυνατά.

«Γι' αυτό, αν τυχόν υπάρχει κάτι στα συρτάρια σου που δεν θα ήθελες να μοιραστείς...» πρόσθεσε και χαμογέλασε σαρδόνια. «Πάω στοίχημα ότι εύχεσαι να είχες μείνει στο κρεβάτι σου, ε;»

«Χειρότερα, κύριε – εύχομαι να είχα μείνει στο Νταντί».

Η Σιβόν Κλαρκ είχε παρκάρει πάνω σε μια κίτρινη γραμμή στην οδό Σεντ Μπερνάρντς. Ήταν από τους μεγαλύτερους δρόμους της Νέας Πόλης του Εδιμβούργου, γεμάτος με κίονες στις προσόψεις και παράθυρα που ξεκινούσαν από χαμηλά και έφταναν ψηλά ως το ταβάνι. Δύο τοξωτές βεράντες γεωργιανού ρυθμού, αντίκρυ η μία στην άλλη, και ανάμεσά τους ένας μικρός ιδιωτικός κήπος με δέντρα και παγκάκια. Το Ρέιμπερν Πλέις, με τα πολυκαταστήματα και τα εστιατόριά του, απείχε μόλις δυο λεπτά με τα πόδια, όπως και το Γουότερ οβ Λιθ, το ποτάμι που διασχίζει το Εδιμβούργο. Είχε φέρει τον

Μάλκολμ στη σαββατιάτικη αγορά τροφίμων μια δυο φορές και είχε αστείευτεί πως θα έπρεπε να ανταλλάξει το μπανγκαλόου του με ένα από τα εργατικά διαμερίσματα του Στόκ-μπριτζ.

Το τηλέφωνό της χτύπησε: κατά φωνή κι ο γάιδαρος.

«Πας πάλι βόρεια;» ρώτησε απαντώντας στην κλήση.

«Όχι αυτή τη στιγμή. Εδώ όμως έχει προκύψει μεγάλη αναστάτωση».

«Έχω κι εγώ νέα – με απέσπασαν στην έρευνα της υπόθεσης Μίντον».

«Από πότε;»

«Πρωί πρωί σήμερα. Θα σου το έλεγα στο μεσημεριανό. Ο Τζέιμς τέθηκε επικεφαλής και με ήθελε».

«Λογικό».

Κλείδωσε το αυτοκίνητό της και προχώρησε προς μια λουστραρισμένη μαύρη εξώπορτα με ένα γυαλιστερό μπρούντζινο ρόπτρο και ένα γραμματοκιβώτιο. Μια ένστολη αστυνομικός τη φρουρούσε. Μισοϋποκλίθηκε σε ένδειξη αναγνώρισης και η Κλαρκ την αντάμειψε με ένα χαμόγελο.

«Υπάρχει χώρος και για κανέναν μικρούλη;» ρώτησε ο Φοξ, προσπαθώντας να το κάνει να ακουστεί σαν αστείο, αν και εκείνη κατάλαβε ότι το έλεγε σοβαρά.

«Πρέπει να κλείσω, Μάλκολμ. Τα λέμε αργότερα».

Η Κλαρκ έκλεισε το τηλέφωνο και περίμενε την αστυνομικό να ξεκλειδώσει την πόρτα. Δεν υπήρχαν ΜΜΕ – είχαν φτάσει νωρίτερα και τώρα είχαν φύγει. Κάποιοι είχαν αφήσει δυο μικρά μπουκέτα στο μπροστινό σκαλί, πιθανότατα οι γείτονες. Ένα παλαιού στιλ σχοινί κουδουνιού κρεμόταν δίπλα στον κίονα στα δεξιά της πόρτας και από πάνω υπήρχε μια επιγραφή στην οποία ήταν γραμμένη με κεφαλαία γράμματα μόνο η λέξη «MINTON».

Καθώς η πόρτα άνοιξε η Κλαρκ ευχαρίστησε την αστυνομικό και μπήκε μέσα. Πάνω στο παρκέ ήταν πεσμένη η αλληλογραφία. Σήκωσε τα γράμματα και είδε ότι υπήρχαν κι άλλα

πάνω σε ένα τραπεζάκι. Τα γράμματα στο τραπεζάκι είχαν ανοιχτεί και ελεγχθεί – ενδεχομένως από την Ομάδα Μείζονων Περιστατικών. Ανάμεσά τους υπήρχαν και τα συνήθη φυλλάδια, συμπεριλαμβανομένου και ενός ινδικού εστιατορίου που ήξερε στη νότια μεριά της πόλης. Ο λόρδος Μίντον δεν της είχε φανεί απ’ αυτούς που παραγγέλνουν απ’ έξω, αλλά ποτέ δεν μπορούσες να ξέρεις. Η μονάδα διερεύνησης της σκηνής του εγκλήματος είχε περάσει από το χολ φάχνοντας για δαχτυλικά αποτυπώματα. Ο λόρδος Μίντον –Ντέιβιντ Μένζις Μίντον το πλήρες όνομά του– είχε σκοτωθεί πριν από δύο απογεύματα. Κανείς στη γύρω περιοχή δεν είχε πάρει χαμπάρι τη διάρρηξη ή την επίθεση. Ο δράστης είχε σκαρφαλώσει σε δυο τοίχους στην πίσω πλευρά μες στο σκοτάδι, για να φτάσει στο μικρό παράθυρο του πλυσταριού που βρισκόταν στο επίπεδο του κήπου, δίπλα στην κλειδωμένη και αμπαρωμένη πίσω πόρτα. Είχε σπάσει το παράθυρο και είχε μπει μέσα. Ο Μίντον βρισκόταν στο γραφείο του στο ισόγειο. Σύμφωνα με τη μεταθανάτια εξέταση, αρχικά τον είχαν χτυπήσει στο κεφάλι, έπειτα τον στραγγάλισαν και κατόπιν το άψυχο σώμα του είχε δεχτεί ακόμα περισσότερα χτυπήματα.

Η Κλάρκ στάθηκε στο ήσυχο, σιωπηλό χολ, προσπαθώντας να εγκλιματιστεί. Ύστερα έβγαλε από την τσάντα που είχε στον ώμο της έναν φάκελο και άρχισε να ξαναδιαβάζει το περιεχόμενό του. Το θύμα ήταν εβδομήντα οχτώ χρόνων, δεν είχε παντρευτεί ποτέ και διέμενε στην παρούσα διεύθυνση εδώ και τριάντα πέντε χρόνια. Είχε φοιτήσει στο George Heriot’s School, στο Πανεπιστήμιο Σεντ Άντριους, όπως και στο Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου. Είχε ανέβει στις τάξεις των δικηγόρων της πόλης μέχρι που κατέλαβε τη θέση του γενικού εισαγγελέα, διώκοντας ορισμένους από τους πιο γνωστούς εγκληματίες. Εχθροί; Στο απόγειο της καριέρας του θα είχε πλήθος εχθρούς, αλλά την τελευταία δεκαετία είχε αποτραβηχτεί από το προσκήνιο. Περιστασιακά ταξίδια στο Λονδίνο για να παρευρεθεί στις συνεδριάσεις της Βουλής των Λόρδων.

Επισκεπτόταν τη λέσχη του στην Πρίνσιζ Στριτ τις πιο πολλές μέρες για να διαβάσει τις εφημερίδες και να λύσει όσο περισσότερα σταυρόλεξα μπορούσε να βρει.

«Διάρρηξη που πήγε στραβά» είχε δηλώσει το αφεντικό της Κλαρκ, ο αρχιεπιθεωρητής Τζέιμς Πέιτζ. «Ο δράστης δεν περιμένει ότι κάποιος θα είναι στο σπίτι. Πανικοβάλλεται. Λήξις».

«Αλλά γιατί να τον στραγγαλίσει κι ύστερα να αρχίσει να τον χτυπά πάλι, αφού το θύμα είχε αποβιώσει;»

«Όπως είπα, πανικοβλήθηκε. Αυτό εξηγεί γιατί ο δράστης τράπηκε σε φυγή χωρίς να πάρει τίποτα. Πιθανώς ήταν μαστουρωμένος και χρειάζόταν λεφτά για να αγοράσει κι άλλα ναρκωτικά. Έψαχνε τα συνήθη – τηλέφωνα και iPad, που πωλούνται εύκολα. Πράγματα, όμως, που δεν θα είχε στην κατοχή του ο ευγενής μας λόρδος. Ίσως αυτό να ενόχλησε τον άνθρωπό μας και να εκτόνωσε την απογοήτευσή του αμέσως και επιτόπου».

«Ακούγεται λογικό».

«Θα ήθελες όμως να το κρίνεις μόνη σου;» είχε πει ο Πέιτζ γνέφοντας αργά. «Εμπρός, λοιπόν».

Το καθιστικό, η τραπεζαρία και η κουζίνα στο ισόγειο, τα αχρησιμοποίητα διαμερίσματα των υπηρετών και το πλυσταριό από κάτω. Το πλαίσιο του παραθύρου στο πλυσταριό είχε καλυφθεί με σανίδες, το πάνελ του παραθύρου είχε αφαιρεθεί, μαζί με όλα τα γυάλινα θραύσματα, για να εξεταστούν από το Εγκληματολογικό. Η Κλαρκ ξεκλείδωσε την πίσω πόρτα και εξέτασε τον μικρό, περιποιημένο ιδιωτικό κήπο. Ο λόρδος Μίντον είχε κηπουρό, αλλά τον χειμώνα ερχόταν μόνο μια φορά τον μήνα. Είχε δώσει κατάθεση και είχε εκφράσει τη λύπη του, μαζί με την ανησυχία του ότι δεν είχε πληρωθεί για τον προηγούμενο μήνα.

Ανεβαίνοντας την αθόρυβη πέτρινη σκάλα για το ισόγειο η Κλαρκ συνειδητοποίησε ότι, εκτός από μία τουαλέτα, υπήρχε μόνο ένα πιο μακρινό δωμάτιο να ελέγξει. Το γραφείο ήταν

σκοτεινό, οι βαριές, κόκκινες βελούδινες κουρτίνες κλειστές. Από τις φωτογραφίες στον φάκελό της μπορούσε να δει ότι το σώμα του λόρδου Μίντον είχε βρεθεί μπροστά από το γραφείο του, πάνω σε ένα περσικό χαλί, το οποίο είχαν επίσης πάρει για να το εξετάσουν. Τρίχες, σάλιο, ίνες – οι πάντες άφηναν κάποιου είδους ίχνη. Το σκεπτικό ήταν το εξής: Το θύμα βρισκόταν καθισμένο στο γραφείο του, όπου έγραφε επιταγές για να πληρώσει τους λογαριασμούς αερίου και ρεύματος. Ακούει έναν ήχο και σηκώνεται για να ερευνήσει. Δεν έχει απομακρυνθεί πολύ, όταν ο δράστης μπουκάρει μέσα και τον χτυπά στο κεφάλι με κάποιου είδους εργαλείο – δεν είχε βρεθεί ακόμη κάποιο όπλο· ο ιατροδικαστής υπέθετε ότι επρόκειτο για σφυρί.

Το καρνέ των επιταγών βρισκόταν ανοιχτό πάνω στο γραφείο αντίκα, δίπλα σε ένα στιλό που έμοιαζε ακριβό. Υπήρχαν οικογενειακές φωτογραφίες –ασπρόμαυρες, οι γονείς του θύματος ίσως– σε ασημένιες κορνίζες. Αρκετά μικρές για να χωθούν στις τσέπες ενός κλέφτη, παρ' όλα αυτά ανέγγιχτες. Η Κλαρκ γνώριζε ότι το πορτοφόλι του λόρδου Μίντον είχε βρεθεί σε ένα σακάκι πάνω στην πλάτη μιας καρέκλας, με τα μετρητά και τις πιστωτικές άθικτα. Το χρυσό ρολόι βρισκόταν και αυτό στον καρπό του.

«Δεν ήσουν τόσο απελπισμένος, σωστά;» μουρμούρισε η Κλαρκ.

Μια γυναίκα ονόματι Τζιν Μέρισαλ ερχόταν δυο φορές την εβδομάδα για να καθαρίσει. Είχε δικό της κλειδί και είχε βρει το πτώμα το επόμενο πρωί. Στην κατάθεσή της είπε ότι το σπίτι στην πραγματικότητα δεν χρειαζόταν ιδιαίτερη προσοχή· είχε απλώς την εντύπωση ότι «η μεγαλειότης του» ήθελε λίγη παρέα.

Στον επάνω όροφο υπήρχαν πάρα πολλά δωμάτια. Ένα σαλόνι και ένα καθιστικό που έμοιαζαν σαν να μην είχαν υποδεχτεί ποτέ επισκέπτη· τέσσερις κρεβατοκάμαρες, ενώ χρειαζόταν μόνο μία. Η κυρία Μέρισαλ δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε έναν

επισκέπτη που να είχε περάσει τη νύχτα εκεί, ούτε μια συγκέντρωση για δείπνο, ούτε κανενός άλλου είδους συγκέντρωση, εδώ που τα λέμε. Το μπάνιο δεν καθυστέρησε την Κλαρκ, έτσι κατευθύνθηκε προς τον κάτω όροφο, στο χολ ξανά, και στάθηκε εκεί με τα χέρια σταυρωμένα. Δεν είχαν βρεθεί άλλα αποτυπώματα πέρα από εκείνα του θύματος και της καθαρίστριας. Δεν υπήρχαν αναφορές για πρόσωπα που κινούνταν ύποπτα στη γύρω περιοχή ούτε και για περιέργους επισκέπτες.

Τίποτα.

Η κυρία Μέρισαλ είχε πειστεί να ξαναπεράσει από το σπίτι αργότερα την ίδια μέρα. Εάν κάτι έλειπε, εκείνη ήταν η μεγαλύτερη ελπίδα τους. Στο μεταξύ η ομάδα έπρεπε να δείχνει απασχολημένη – περίμεναν από αυτούς να είναι απασχολημένοι. Ο νυν γενικός εισαγγελέας* ήθελε να λαμβάνει ενημερώσεις δις ημερησίως, όπως και η πρώτη υπουργός. Το μεσημέρι και στις τέσσερις θα λάμβαναν χώρα οι συνοπτικές ενημερώσεις των μέσων μαζικής ενημέρωσης, ενημερώσεις στις οποίες ο αρχιεπιθεωρητής Τζέιμς Πέιτζ έπρεπε να έχει κάτι να μοιραστεί.

Το πρόβλημα ήταν: τι;

Φεύγοντας η Κλαρκ συμβούλεψε την ένστολη αστυνομικό απ' έξω να μη χάνει την ψυχραιμία της:

«Δεν είναι αλήθεια ότι ο δολοφόνος γυρνάει πάντα στον τόπο του εγκλήματος, αλλά ίσως μια φορά να σταθούμε τυχεροί...»

Στη διαδρομή για το Φέτιζ σταμάτησε σε ένα μαγαζί και αγόρασε δύο εφημερίδες, τσεκάροντας στο ταμείο ότι περιείχαν ικανοποιητικού μεγέθους νεκρολογίες. Αμφέβαλλε ότι θα μάθαινε κάτι που να μην είχε διαβάσει ήδη με ένα μισάωρο φάξιμο στο διαδίκτυο αλλά θα φούσκωναν περισσότερο τον φάκελο.

* Ο γενικός εισαγγελέας της Σκοτίας είναι επίσης και υπουργός της κυβέρνησης.

Επειδή ο λόρδος Μίντον ήταν αυτός που ήταν, είχαν αποφασίσει να τοποθετήσουν την Ομάδα Μείζονων Περιστατικών στο Φέτιζ και όχι στο Γκέφιλντ Σκουέρ. Το Φέτιζ –γνωστό και ως Γενική Ασφάλεια– ήταν το αστυνομικό επιτελείο του τμήματος Λόδιαν εντ Μπόρντερς μέχρι την πρωταπριλιά του 2013, οπότε καταργήθηκαν τα οχτώ περιφερειακά τμήματα, για να αντικατασταθούν από έναν και μοναδικό οργανισμό με το όνομα Αστυνομία της Σκοτίας. Αντί για αρχηγό το Εδιμβούργο είχε αστυνομικό διευθυντή, κάποιον ονόματι Τζακ Σκούλαρ που ήταν λίγα χρόνια μεγαλύτερος από την Κλαρκ. Το Φέτιζ ήταν η επικράτεια του Σκούλαρ, ένα μέρος όπου προτεραιότητά είχε η διοίκηση και όπου γίνονταν οι συσκέψεις. Απουσίαζαν απ’ αυτό οι αστυνομικοί της Δίωξης, μπορούσαν όμως να καμαρώνουν για τα άδεια γραφεία που έπιαναν τον μισό διάδρομο και τα οποία είχαν προσφερθεί στον Τζέιμς Πέιτζ. Δύο αστυφύλακες, η Κριστίν Έσον και ο Ρόνι Όγκιλβι, ήταν απασχολημένοι με το να καρφιτσώνουν φωτογραφίες και χάρτες σε έναν γυμνό τοίχο.

«Νομίζαμε ότι θα ήθελες το γραφείο δίπλα στο παράθυρο» είπε η Έσον.

«Αν μη τι άλλο, έχει θέα».

Ναι, είχε θέα σε δύο πολύ διαφορετικά σχολεία: το Φέτιζ Κόλετζ και το Μπρότον Χάι. Η Κλαρκ απόλαυσε τη θέα για τρία ολόκληρα δευτερόλεπτα προτού κρεμάσει το παλτό της στην πλάτη της καρέκλας της και καθίσει. Ακούμπησε τις εφημερίδες στο γραφείο και συγκεντρώθηκε στην αναφορά του θανάτου του λόρδου Μίντον. Υπήρχαν κάποια πράγματα από το παρελθόν και μερικές φωτογραφίες, ξεσκονισμένες, από το αρχείο. Υποθέσεις στις οποίες είχε παραστεί ως εισαγγελέας· δεξιώσεις στον βασιλικό κήπο· η πρώτη του εμφάνιση με την εισαγγελική ερμίνα.

«Επιβεβαιωμένος εργένης» φώναξε η Έσον, πιέζοντας άλλη μια πινέζα.

«Από το οποίο δεν μπορούμε να συμπεράνουμε τίποτα»

την προειδοποίησε η Κλαρκ. «Και αυτή η φωτογραφία είναι στραβή».

«Όχι, αν κάνεις αυτό».

Η Έσον έγειρε το κεφάλι της κατά είκοσι μοίρες, ύστερα προσάρμοσε τη φωτογραφία. Έδειχνε το πτώμα *in situ*, πεσμένο πάνω στο χαλί, σαν να κοιμόταν μεθυσμένος.

«Πού είναι το αφεντικό;» ρώτησε η Κλαρκ.

«Στο Χάουντεν Χολ» απάντησε ο Όγκιλβι.

«Μπα;»

Το Χάουντεν Χολ ήταν η έδρα του εγκληματολογικού εργαστηρίου της πόλης.

«Είπε πως αν δεν γυρίσει εγκαίρως, η ενημέρωση των μέσων είναι όλη δική σου».

Η Κλαρκ κοίταξε το ρολόι: είχε μια ώρα ακόμα.

«Χαρακτηριστικά γενναιόδωρο εκ μέρους του» μουρμούρισε, στρέφοντας την προσοχή της στην πρώτη από τις νεκρολογίες.

Τις είχε μόλις τελειώσει και τις έδινε στην Έσον για να τις προσθέσει στον τοίχο, όταν έφτασε ο Πέιτζ. Ήταν μαζί με έναν αρχιφύλακα ονόματι Τσάρλι Σάικς. Ο Σάικς κανονικά ήταν τοποθετημένος στη Δίωξη του Λιθ. Είχε ακόμη έναν χρόνο για να βγει στη σύνταξη και περίπου το ίδιο για να πάθει καρδιακή προσβολή – το πρώτο πιο πολύ παρά το δεύτερο κυριαρχούσε πρακτικά σε κάθε συζήτηση που είχε η Κλαρκ με τον τύπο.

«Γρήγορη ενημέρωση» ξεκίνησε ο Πέιτζ ασθμαίνοντας, αφού μάζεψε την ομάδα του. «Οι έρευνες από πόρτα σε πόρτα συνεχίζονται και έχουμε και κάνα δυο αστυνομικούς που ελέγχουν τις κάμερες ασφαλείας κλειστού κυκλώματος στη γύρω περιοχή. Κάποιος κάπου κάθεται σε έναν υπολογιστή για να δει αν υπάρχουν και άλλες υποθέσεις, εντός της πόλης και παραέξω, που να ταιριάζουν μ' αυτήν εδώ. Θα πρέπει να συνεχίσουμε να παίρνουμε καταθέσεις από το δίκτυο φίλων και γνωστών του νεκρού, και κάποιος θα πρέπει να πάει να σκάψει βαθιά για να ανακαλύψει λεπτομέρειες από την επαγγελματική ζωή του λόρδου Μίντον...»

Η Κλαρκ έριξε μια ματιά προς τον Σάικς. Εκείνος της έκλεισε το μάτι, που σήμαινε ότι κάτι είχε συμβεί στο Χάουντεν Χολ. Οπωσδήποτε κάτι είχε συμβεί στο Χάουντεν Χολ.

«Πρέπει επίσης να περάσουμε από μικροσκόπιο το σπίτι και ό,τι περιέχει» συνέχισε ο Πέιτζ.

Η Κλαρκ καθάρισε τον λαιμό της δυνατά, κάνοντάς τον να σταματήσει.

«Όποτε θέλετε μπορείτε να μοιραστείτε τα νέα μαζί μας, κύριε» τον παρότρυνε. «Γιατί έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν θεωρείτε πια ότι ήταν διάρρηξη υπό το καθεστώς πανικού».

Της κούνησε το δάχτυλο:

«Δεν έχουμε την πολυτέλεια να αποκλείσουμε αυτήν την πιθανότητα. Από την άλλη, όμως, τώρα πια έχουμε αυτό».

Έβγαλε μια κόλλα χαρτί από την εσωτερική τσέπη του κοστούμιού του. Ήταν μια φωτοτυπία. Η Κλαρκ, η Έσον και ο Όγκιλβι μαζεύτηκαν γύρω του για να τη δουν καλύτερα.

«Διπλωμένο μέσα στο πορτοφόλι του θύματος, χωμένο πίσω από μια πιστωτική κάρτα. Κρίμα που δεν το προσέξαμε νωρίτερα, αλλά το ίδιο κάνει...»

Η φωτοτυπία έδειχνε ένα σημείωμα γραμμένο με κεφαλαία γράμματα σε ένα απλό χαρτί διαστάσεων 13 επί 7,5 εκατοστά: «ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ ΓΥ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ' ΕΚΑΝΕΣ».

Βαθιά εισπνοή, ακολουθούμενη από μερικές στιγμές απόλυτης σιωπής, την οποία διέκοψε ο Τσάρλι Σάικς με ένα ρέψιμο.

«Προς το παρόν αυτό το κρατάμε για μας» προειδοποίησε ο Πέιτζ τους παρευρισκόμενους. «Αν πέσει στα χέρια κανενός δημοσιογράφου, ακονίζω το τσεκούρι μου. Κατανοητό;»

«Αυτό τα αλλάζει όλα όμως» είπε ο Ρόνι Όγκιλβι.

«Τα αλλάζει όλα» παραδέχτηκε ο Πέιτζ με ένα αργό, σταθερό νεύμα.

“Με τα χέρια στις τσέπες, ο Ρέμπους γύρισε για να αντικρίσει τον Κάφερτι. Ήταν γέροι πια, παρόμοια κοψιά, παρόμοια καταγωγή. Εάν κάθονταν μαζί σε μια παμπ, μπορεί κάποιος τυχαίος παρατηρητής να τους περνούσε για φίλους που γνωρίζονταν από το σχολείο.

Το παρελθόν τους, όμως, έλεγε μια διαφορετική ιστορία.”

Η αποστρατεία δεν ταιριάζει στον Τζον Ρέμπους. Δεν είναι φτιαγμένος για χόμπι και διακοπές. Η δουλειά του αστυνομικού κυλάει στις φλέβες του.

Έτσι, όταν η επιθεωρήτρια Σιβόν Κλαρκ ζητά τη βοήθειά του σε μια υπόθεση, δεν του παίρνει πολύ χρόνο να αποφασίσει.

Η Κλαρκ ερευνά τον θάνατο ενός ηλικιωμένου δικηγόρου, το πτώμα του οποίου βρέθηκε μαζί με ένα απειλητικό σημείωμα. Στην άλλη πλευρά του Εδιμβούργου, ο Μπιγκ Τζερ Κάφερτι —η νέμεση του Ρέμπους από τα παλιά— έχει δεχτεί ένα πανομοιότυπο σημείωμα και μία σφαίρα μέσα από το τζάμι του παραθύρου του.

Τώρα, εξαρτάται από την Κλαρκ και τον Ρέμπους να ενώσουν τις κουκκίδες και να σταματήσουν τον δολοφόνο.

Στο μεταξύ, ο επιθεωρητής Μάλκολμ Φοξ εντάσσεται σε μια μυστική ομάδα από τη Γλασκώβη που παρακολουθεί μια διαβόητη φαμίλια του υποκόσμου. Κάτι θέλουν και δεν θα σταματήσουν πουθενά μέχρι να το αποκτήσουν...

Ο ΙΑΝ ΡΑΝΚΙΝ ΕΠΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΣΕ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΡΕΥΝΑ ΤΙΣ ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΓΩΝΙΕΣ ΤΩΝ ΕΝΣΤΙΚΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ ΜΑΣ.

«Ωμό και σκληρό, το έργο ενός εξαιρετικού συγγραφέα».

Sunday Mirror

«Ο Ράνκιν στήνει έξοχα την πλοκή του θρίλερ του, όπως πάντα... Ο Ρέμπους παραμένει ένας εξαιρετικά οικείος και μαγευτικός χαρακτήρας».

Independent

**ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**